

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any I. - Núm. 24
Barcelona, 18 de novembre de 1921

- Veiam, ja que dius que saps tanta gramàtica: ¿Què és *sintaxis* ?
— Una *huelga* de *chófers* !

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 10 de novembre)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics, d'enginy i de passatemp, dels següents col·laboradors, mainadistes estimats: Enric Ribet Trias, Josep Giribet Busquets, Martí Duatís Itarte, Pere Castellà, R. Samsó, Ricard Bardes, Trencà Closques i C.ª, Dorina Albornà, Josep Abornà, Emili Bartús, Xarrapa, Joanet Iglesias Bosch, Miquel Balaguer, Joan Roca, Jaume Sanfeliu i Sitges, P. S. S., J. Costa, Antoni Jordà Ricart, Roseta Pedret, Armonia Balaguer, Ricard Albert, Jaume Sanmartí Rigol, A. Verdaguer i Homs, P. Amat, Lluís Vancells Ubac, P. Clapera, Isidre Parés, A. Baldillou Balaguer, R. Mondragón, Pol, J. Solé Vidal, Josep Barceló, Francesc Barceló, J. Lloret S., Salvadora Valls (Moltes mercès!), Martí Pous, Josep Rosanes, Sarle i Bernadet, Erregés, J. Martínez C., Carles Tapies, Josep Oriol Franco, Vicens Llopart, Un catalanista acèrrim (Molt bé!), P. P. M., Josep Riba, J. B. P., Paquita Sampans, Blai Fornells, Salvador Gilbert, Pepet Garcia Ferrandis, Glòria Cubells, Sebastian Puig i Carles Parets.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUÈ SIA PUBLICABLE; I DEL QUÈ NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Maria del Remei Valls. — Encara que tancats els Cursos, el bell gest de vostè a l'escola, fent estimar el nostre setmanari a les deixebles, mereix la nostra rendida acceptació i cordial gratitud.

Lluís Albornà. — Li diem quelcom semblant. Mercès! *Uns mainadistes.* — Dieu-li al corresposnal de Vilanova que les demani.

R. Fonsca. — Quina llàstima que només parlis en el llenguatge dels lloros nicaraguaïans! No et podem entendre!

Pere Miralles i Ricard Gual. — Ha d'estudiar aquest assumpte el Mestre Avelí, perquè ens ho demanen altres!

Rafel Tasis Marca. — Ja tinc ganes de conèixer a tan simpàtic col·laborador. Jo sóc aquí tots els dies, al matí. La contesta que em demana la va treure per equivocació el corrector de proves. S'havia rebut l'original.

Narcís Tifón. — Tindrem gust en rebre més coses!

Joan Ballús. — Visca LA MAINADA. Avant! Ja prenem nota...

Francesc Rifa Brosa i Joan Hernández. — Us estimem els entusiasmes i correspondrem, com volem, tenint més compte amb lo vostre!

Daniel Maideu. — Allò era una fantasia de l'historiador. Potser sí que un dia es realitzarà l'idea de l'artista. Tenen tantes endevinalles els fantasejadors!

J. Jesuald B. — Rebut tot el que teniu enviat. Estimem la vostra col·laboració.

Una abraçada a tots, de

EL GUIA JOAN

Avança ràpidament el tiratge del magnífic Calendari de LA MAINADA que serà el CALENDARI DE CATALUNYA per a l'any 1922

Mai no s'ha fet res semblant en publicacions d'aquest gènere. Multitud de gravats. Davassall de colors

**LITERATURA · ARTS · CIENCIES
ARQUEOLOGIA · HISTORIA · MÚSICA**

Desde DON ANGEL GUIMERÀ, el patriarca gloriós, a EN J. SALVAT PAPASSEIT, el poeta avantguardista, en el *Calendari* de LA MAINADA hi estan abastament representats tots els grups, totes les escoles, totes les tendències artístiques i literàries del Renaixement de Catalunya

Tots els treballs que s'hi puliquen son inèdits i fets expofès

Corresponsals: No espereu fer les demandes a darrera hora!
No n'hi haurà per qui en voldrà! Per què serà el millor de tots!

Diu l'Escriptura que hi ha temps de plorar i temps de riure, temps de callar i temps de parlar... Això és veritat dictada pel mateix Esperit Sant!

No hem de tenir, doncs, les cordes de l'arc amb una tensió continuada i extraordinària, fora de tota mida. Es trenca-rien! I no podríem disparar sages-tes quan ens fóra més neces-sari!

Ens plau avui fer una mica de banalitat, després d'uns quants articles terriblement seriosos. Penseu que un hom pot posar-se patètic i fer de sublim, amb la punta del nas vermella com un pebrot per les fuetades del ventet fresc?

De cop i volta, ha fugit la calor estemporània que aquest estiu ha durat qui-sap-lo; i ha començat de bufar una ventada que fa córrer a cercar els abrics i a arreconar els barrets de palla, que encara llueïen pels nostres carrers la seva grogor tornada bruna...

PER això a ningú ha desplagut l'aparició de les castanyeres; no dels arbres que fan castanyes, ni de les mans pecadores que reparteixen bolets, sinó d'aquestes bones velles que s'engiponen una caseta amb quatre fòtils a cada cantonada, i posen a dintre un focó per escalfar-se elles i donar ben calentetes les castanyes...

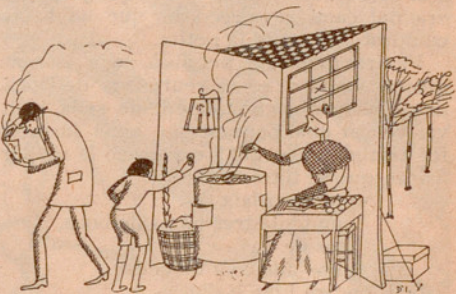
A cap altra època de l'any vénen les castanyes tan apropòsit com ara. Si les podeu obtenir ben calentes que no cremin; i els

podeu treure l'esclofolla sense embrutar-vos els dits; i les aconseguíu menjar no masa fredes, ¡segur que us escalfaran una mica la panxa!

Però, molt d'ull! Porquè són indigestes; i més d'un ventrell no les ha pogut pair, com calia...

Passa igual que amb les altres castanyes: que mai ningú les rep bé, i sempre cauen on no haurien de caure...

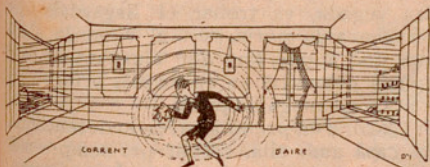
RECOMANEM als nois i noies que quan sentin fred no cerquin la calor amb medis reprobables, per exemple, repartint-se bolets reciprocament. Allavors, hauríem d'acon-sellar que per excés de fogositat, bus-quessin un medi de refredar-se! Sobre tot, és precis no tenir mai els caps calents!

Els extrems s'han d'evitar sempre. La qual cosa resulta difícil, tan com l'altíssima virtut que sempre és el centre perfecte de l'ideal. Si esteu molt calents i se us acudeix treure-us la roba d'abric, aneu amb molt de compte de posar-vos al bell mig d'una corrent d'aire... Això és l'extremitud de tots els extrems!

Us desitjo a tots que sortiu lliures de tots els perills de l'hivern. ¡Que no us piquin gaire els panellons! Que el microbi de l'encostipat no vulgui tenir cap mena d'amistat amb vosaltres (hi ha amors que maten!)... I que la primavera vinent us trobi el cutis de les orelles, del nas, i de la cara, tan de satí, com d'una rosa bella...

EL GUIA JOAN

El que ens conta l'avi

LES TRES GERMANES

Veu's aquí que una vegada, un pare, tenint d'anar a fira, va dir a la més gran de les seves tres filles: — Tu, noia gran, què vols que et porti de fira?

— A mi — va contestar — porteu-me un canti de coure.

— I tu, mitjana?

— A mi, un vestidet blau-cel i rosa.

— I tu, que desitges tu, petita?

— Jo, pare — digué aquesta — no vull més que una flor ben bonicoia.

Sigui, doncs — va dir el pare; agafà els trastets, i apa, cap a fira s'ha dit.

Quan hi va ésser va comprar un vestidet blau-cel i rosa, un canti de coure, i se n'entornà, més tard, satisfet d'haver complert així amb les filles, però veu's aquí que quan era pel camí es va recordar que no havia comprat la flor per la petita.

Va tirar endavant, per això, quan passant prop d'una riera en va veure tres de florides, que semblaven talment de seda, i en va trencar una, pensant que aixís faria el fet també, però, nois!, encara no la va per flairar, que se li transforma en

un llagardaix

que tenia tres pams de boca, tres de nas

i uns ulls com un cedaç.

Se li encara i me li diu:

— Mireu, si no em doneu una filla de les tres que teniu, us reventareu de mal de ventre.

Aquell bon home no digué res i més mort que viu va arribar a casa seva i es va posar al llit, de l'espant. La filla gran, tota temerosa, hi va anar i li va dir:

— Pare, què teniu?

— Mira, quan trencava la flor per la petita, em va sortir un llagardaix i em va dir que si no li donava una filla em moriria.

— Pare, moriu-se, doncs — i se'n va anar del seu davant.

Després hi va anar la segona i va passar el mateix.

I després hi va pujar la petita i li va preguntar igualment:

— Pare, què teniu?

— No, no t'ho vull pas dir — li feia ell, pen-

sant li contestaria el mateix que les altres.

— Sí, sí, dieu-m'ho, pare, dieu-m'ho. — I tant i tant el va preguntar, que a la fi l'hi va explicar tot.

Ella, llavors, li contesta tota decidida:

Pare, acompanyeu-m'hi.

I, sí sí, hi varen anar, i quan hi varen ésser, surt el llagardaix, agafa d'una revolada la noia, i se l'emporta dins un cau. Després li va ensenyar tres flors i li va dir:

— Mira, quan aquesta flor s'aclucarà, es morirà el teu pare; quan l'altra s'aclucarà, senyal que es morirà la teva mare, i quan l'altra es badarà, llavors se casarà la teva germana mitjana.

I veu's aquí que un dia, mentres es passejava macilenta per dins el cau, ho va veure com dues flors es varen aclucar i va pensar: «ara s'estan morint els meus pares», i un altre dia va veure com l'altra es badava i era que la germana mitjana es casava. Llavors es va posar trista, trista, fins que el llagardaix li va preguntar:

— Què tens?

— He vist com una flor es badava i he conegut que la meva germana es casava. Oi que m'hi deixaràs anar?

— No, no, que no tornaries.

— Sí que tornaré, t'ho prometo. — I contén que tant i tant va insistir, que el llagardaix va accedir, posant-li, emperò, aquesta condició:

Mira, t'hi deixo anar, emperò te m'emportaràs aquesta gosseta i quan ella t'estiri les faldilles has de venir de seguida.

— Està bé, ja me'n conformo.

I més contenta que un pèsol se'n va anar a casament, però quan tot just eren a mig convit, sent que li estiren les faldilles i va veure de seguida a la gosseta. Ella va fer el distret i la gosseta hi va tornar, no tenint ella, llavors, més remei que donar unes escuses i anar-se'n.

I veu's aquí que quan va ésser al cau altra vegada, va trobar el llagardaix que s'acabava de morir, però al veure-la s'anima poc a poc, fins que aixecant-se dret, quedà convertit en un formós príncep i el cau en un magnífic palau.

Llavors, en premi a haver-lo desencantat, es casà amb ella, essent per sempre més tota una senyora princesa. — JOSEP ORIOL

FULLS DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

EL PRÍncep DE VIANA

La història del príncep de Viana és una de les més dramàtiques, i fins pot dir-se de les més novel·lesques, que conté la història de Catalunya. Allí es barregen les qüestions de família i les qüestions d'Estat, la reialesa, les institucions nacionals i el poble.

El príncep de Viana era fill d'En Joan II, qui fou rei de l'Unió catalano-aragonesa per haver mort sense descendents legítims el rei Alfons IV, anomenat el Magnànim. Era, Joan, un fill d'aquell Ferran d'Antequera que usurpà la corona al darrer comte d'Urgell.

Abans d'ésser rei de l'Unió catalano-aragonesa, ho era ja de Navarra, per la seva muller Blanca, filla i hereua de Carles el Noble. D'aquest matrimoni nasqué En Carles, príncep de Viana.

Pare i fill no s'avenien gaire. El pare era absolut i despòtic. El fill era lleuger i voluble. La desavinença s'accentuà quan, morta Blanca de Navarra, el rei Joan es casà en segones noces amb Joana Enríquez, filla de l'almirall de Castella. A Navarra es formaren dos partits, favorable l'un al príncep i l'altre al rei.

Fugint de les ires del seu pare, Carles de Viana se n'anà a Itàlia, al costat del seu oncle Anfòs, que residia habitualment a Nàpols. Allí es trobava quan morí aquest (1458) i el succeí el seu germà Joan en el tron català i aragonès. Aleshores Carles demanà al seu pare la reconciliació.

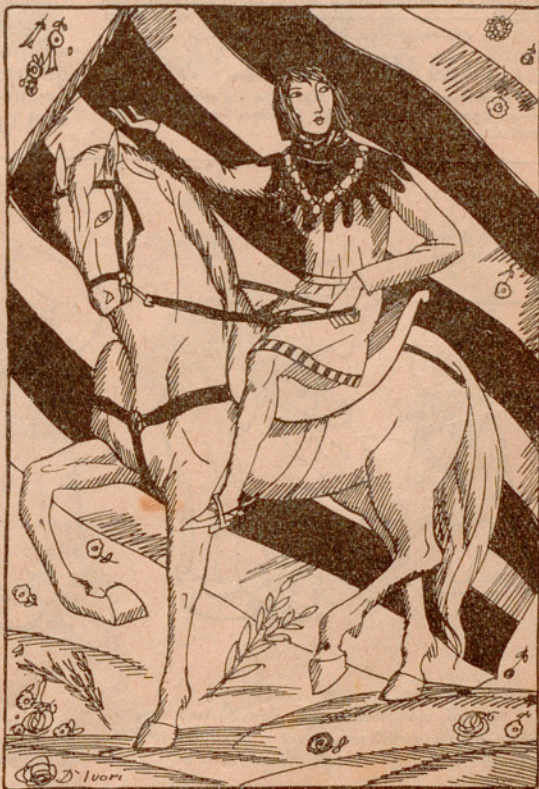
El pare perdonà al fill (1460). Però la reconciliació fou sols aparent. Aviat les desavinences entre un i altre arribaren a extrems dramàtics.

Catalunya, davant la lluita entre el rei Joan i el príncep Carles, es posà al costat d'aquest, no solament per las simpaties que li inspirava aquell jove perseguit i dissortat, sinó per antipatia al seu pare, el caràcter tirànic del qual no agradava als catalans. També sentien aquests una profunda antipatia per la reina Joana, que era

considerada com una madrastra cruel. Es deia que la reina treballava per aconseguir la successió de la corona pel príncep Ferran, fill de Joan i Joana, en perjudici del príncep Carles, fill de l'anterior matrimoni del rei.

Quan, el dia 22 de març del 1460, el príncep de Viana desembarcà a Barcelona, se li féu una rebuda entusiàstica. Sembla que això contrarià molt al rei, no sols per sentir-se gelós de l'amor dels catalans al seu fill, sinó per témer que entre el jove príncep i el poble de Catalunya es pogués tramalguna cosa contra el rei.

El fet és que el conflicte entre pare i fill s'agreujà i que el dia 2 de desembre del 1460 el príncep fou empresonat per orde del monarca. Catalunya en protestà vigorosament, al·legant que s'havia comès un con-

trafug. I esclatà el conflicte entre el rei i l'organisme representatiu de Catalunya, la Generalitat.

Al capdavant el rei cedí, i el príncep fou posat en llibertat. Vingué a Catalunya, i els catalans li mostraren una devoció immensa. La seva nova entrada a Barcelona (12 març del 1461) fou apoteòsica.

Les negociacions entre el rei i Catalunya van ésser favorables al príncep, que per la concòrdia de Vilafranca prometia fer-lo jurar com a primogènit i successor a la corona.

Però vet ací que el príncep de Viana, en ple triomf de la seva causa, es posà malalt, empijorà ràpidament i morí el dia 23 de setembre del 1640. L'opinió general fou que la reina madrastra l'havia fet emmetzinar.

El poble de Barcelona mostrà un gran dolor per aquella mort quasi sobtada. S'arribà a tenir per sant al príncep i durant molt de temps li foren atribuïts miracles.

A. ROVIRA I VIRGILI

EL NOSTRE FULLEI *Funt amb aquest número repartim el vuité plec de l'emocionant i suggestiva novel·la*

ELS CAMINS DE LA SORT
que expressament per a LA MAINADA ha escrit el notable literat Ramon Reventós i ha il·lustrat l'esquísida Lola Anglada.

ANEU AMB COMPTE, NOIS!

Un sereno trobà a la matinada, dormint al portal d'un cine del carrer de Sant Pau, un nen de 7 anys, que manifestà dir-se Ferran Sánchez Martínez, que s'havia perdut dels seus pares.

— Al carrer del Fresser, un tramvia d'Horta va atropellar el noi Francesc Viñas Sunyol, de 13 anys, i li va ocasionar la fractura de la cama esquerra.

— En un taller de rentat mecànic del carrer de Robreño, el noi Ferran Villanueva Ibàñez, de 7 anys, habitant Provença, 57, que anava en un ascensor que hi ha per al servei del taller, va caure de regular alçada, quedant sense sentits. Desgraciadament va morir al cap de poca estona.

— Al carrer de Cardona, un carro va atropellar a la nena Isabel Mora Gómez, de quatre anys, i li va causar contusions de pronòstic reservat a la cama esquerra, braç dret i pit, i cruiximent general.

— Què feu, Roc?

— Sembro mongetes, maco. Veus? Amb una que en colgui, sortirà una mongetera i en farà tota una pila...

— Què fas, nen?

— Zembro un confit perquè zurti una confitera en faci força...

I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

(Vegeu-se les condicions assenyalades per a poder optar en aquest Concurs, en els números 1, 2 i 3 de LA MAINADA)

286. Parroquial de Sarrià
(M. VELA)

287. Església de Sans
(EMILI GARCIA)

288. La Salut, de Sabadell
(F. SOTERAS)

289. Parroquial de Vilafraanca
(JOSEP M.ª PORTALS)

290. Parroquial de Blanes
(J. LLOKENS)

291. Parroquial de Morrell (Tarragona)
(JOAN LL. CATALÀ)

292. Sant Pere de Galligans
(J. T. GARCIA)

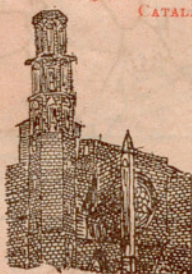
293. Sant Pere de Galligans (vist per altre cantó)
(A. RACOLTA)

294. Castellari del Vallès
(P. AMAT)

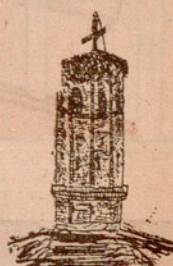
295. Sant Jaume, de Barcelona
(ROSETA VECINA DASCA)

296. Santa Maria del Mar
(F. PRAT)

297. Santa Coloma Saserra
(JORDI RIB)

298. Parroquial de Port-Bou
(MANEL GARCIA)

299. Concepció, de Vilanova i Geltrú
(JAUME ROVIRA)

300. Sant Llorenç, de Lleyda
(QUIMET RODRIGUEZ)

301. Parroquial de L'Ametlla
(R. C. VIVAS)

302. Sant Cugat del Vallès
(OLGARI MEDINA)

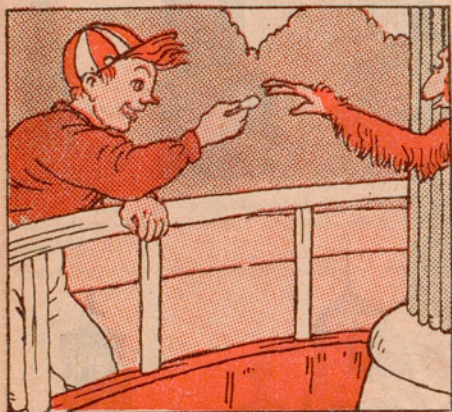
303. Sant Feliu, de Girona
(NICOLAU G. C.)

1 El simpàtic Belluguet, menja les sopes calentes perquè res li agrada fred.

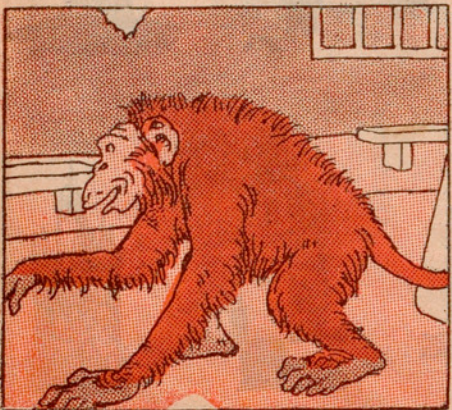
2 Sempre li ha fet il·lusió ésser amic de les feres, i, sobre tot, del lleó.

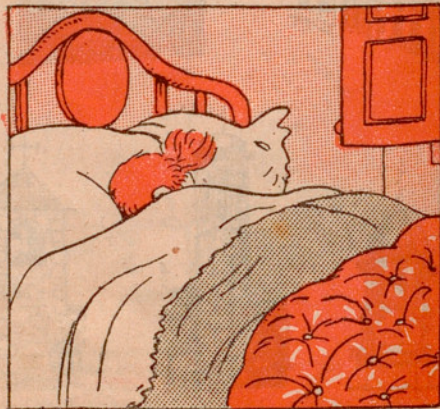
3 És bon noi En Belluguet: donant miques de pa al mico, cada jorn gasta un llonguet.

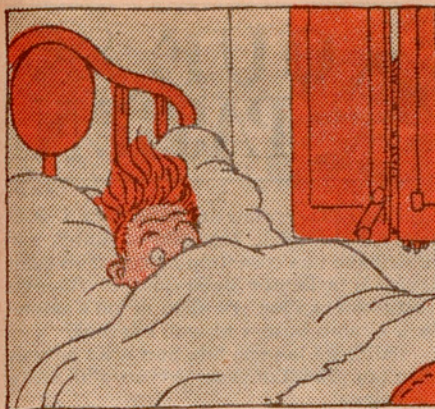
4 El mico estima al xicot, i un dia que el guàrdia bada deixa la gàvia, d'un bot...

5 Recorda, precisament, que En Belluguet viu a Gràcia, i va a buscar-lo al moment.

6 Mentrestant, En Belluguet en el seu llit es remuga somniant en un indret...

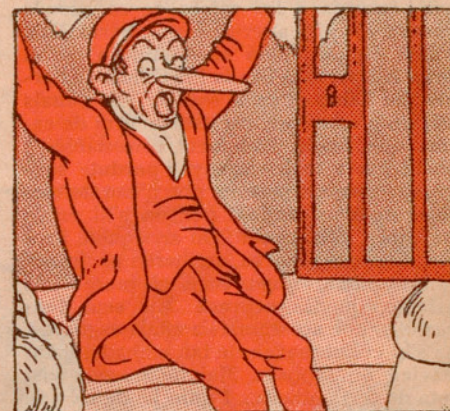
7 on ha guardat un tresor que ha conquerit a uns pirates ... De cop sent una remor...

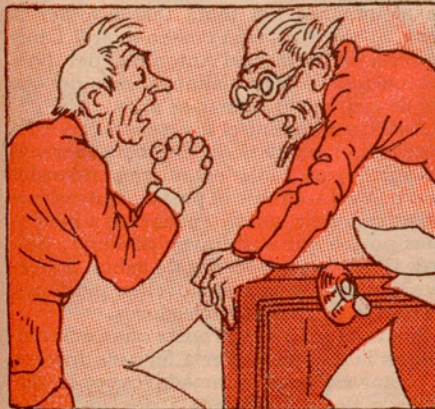
8 — Verge! Quin sust he tingut! I ets tu, amic Titi? Què em contes? Com aquí a casa has vingut?

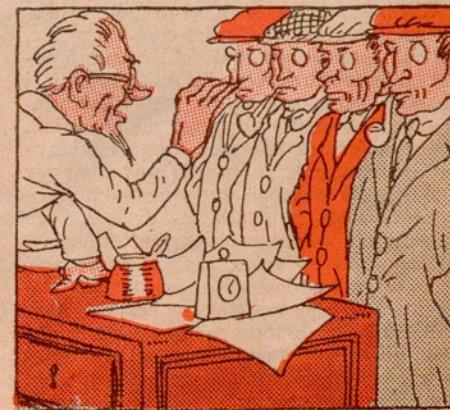
9 Xarrotegen... I quan ve la Pepa amb la xacolata, noi, quina sorpresa té!

10 També el guardia queda cuit quan al repartir la teca veu el cau del mico, buit...

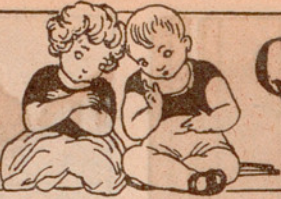
11 — Senyor Administrador: el mico ha deixat la gàvia. Què haurà fet? Ai, quina por!

12— Veiam si amb tants detectius, no portareu prompte el mico agafat per les narius!

(Seguirà)

DE LES COSES QUE PASSEN

LA PASTORETA HEROINA

PER primera vegada se l'havia endut el seu pare junt amb la ramada, per a començar a ensinistrar-la a menar les ovelles. Aquell dia, doncs, a toc d'oració matinal, obriren les feixugues portes del corral i guaiaren muntanyes amunt a la ramada, que gansonera anava fent son camí atida per les bracejades i xiulets del pastor.

Bentost el sol havia eixit, que ja coronava i encenia, a les rojors de sa besada primera, els pics alterosos de la Serra Alta, un bell esguard d'on es dominava tot el Camp Alt per una banda i la Conca de Barbarà per l'altra. Per a escalar sos cimals calia un gros esforç, car estava erm de camins que fossin bonament transitables, i sols hi havia mals viarans i perduts senders; mes els pastors, poc n'han de menester de bons camins: per on s'hi enfila una cabra, ells també s'hi arrisquen, i seguint la penosa marxa, arribaren al cim.

L'Antonieta, quan vegé el meravellós paisatge, quedà sorpresa. Els seus tendres ulls, poc acostumats a aitals esguards, fins s'hi enlluernaven de tan embadaliment i havien de reposar. Mai no n'havia vist tanta de terra alhora... I quin bé de Déu de coses! Ja no es dolia d'haver matinejat tant ni les cames es sentien laçades pel fatig de la pujada, sinó que se'n sentia tota cofoia.

Allà baix, enfonsat en el pregón, arraulint-se al manyac redós del cloquer arcaic, s'hi albirava Fonscaldas, el seu humil poble, d'on poques vegades n'havia eixit, i ara, com dolent-se d'un tan insospitat allunyament, en sentia una vaga melancònia... «Què deu fer, ara, la mare?...» es preguntava confosament; mes, subjugada novament per la meravella del paisatge que sol·licit es presentava als seus ulls, es distragué de llur anyorança contemplant coses noves.

D'ací d'allà es veien timbes immenses, torrenteres, frondosos boscos, conreus exuberants amb els seus vinyars curulls i amb arbres fruiters de totes menes; després pobles i llogarets i masos; una cinta blanquinosa anava arrapant-se tot serpentejant muntanya amunt, fins a copçar el ventós

«Coll de Lilla», catau de bandolers i mal-factors, i al fons de tot, allà al lluny, s'hi endevinava una cosa lluminosa, i d'un color blavós, la brillantor de la qual es removia constantment. Què era allò que no s'assemblava ni amb boscos ni amb conreus?

— Allò? És la mar, filla meva. És aquella bassa tan gran, tan gran, on no s'hi acaba mai l'aigua.

— Oh! allò és la mar? — féu la nena, tota cofoia.

— Ja t'ho deia que t'agradaria. És molt bonic; no hi ha res al món com la muntanya!

— Sí, sí, és molt bonic, i n'estic molt contenta de poder-vos ajudar fent de rabadà; per allà baix no es veuen aquestes coses. Mes... en les vostres rondalles, també ens contàveu quelcom de llops.

— Tens raó, malastrugància! Déu ens en guardi. — I el pastor, esdevingué preocupat.

— Que n'hi ha per aquí dalt, de llops? — gosà a preguntar l'Antonieta, tota temorega.

— No... no n'hi ha... — contestà el seu pare, procurant esvair-li la por.

Mes era cert que feia algun temps que per aquells endorrials s'hi havia escampat una llopada que feia basarda. Era temerós arriscar-se massa per allà dalt, i més d'una vegada els pastors havien tingut de fugir de les jaces tot i deixant alguna ovela als queixals de la llopada. En Ramon no era temerós i fins es veia amb cor d'espaternegar-ne algun, mes ara tenia temença per la nena. Si sortissin, Déu ens-en-guardi! I amb la dèria de portar a l'Antonieta per llocs desconeguts, s'havien allunyat més del que era de llei, sense adonar-se'n.

Anà transcorrent el dia sense cap contratemps, i oblidats ja els mals averanys del matí, pare i filla entaularen animades converses, i sobretot el pastor, amb sa inefable bonhomia, anava ensenyant a la nena nous pobles que s'albiraven al lluny; després li feia belles tocadetes de flabiol, i mentres ella amoixava a les ovelles petitones, li cantava corrandes encisadores.

Anava el sol cap a la posta quan empen-gueren la davallada. Per a fer més drecera, el pastor emmenà la ramada cap a la bar-rancada de la Fontfreda, i per un lliscós

camí de pedruscall anaven baixant penosament, l'Antonieta al davant amb una falda de romaní, farigola i espígol, tot i cridant al banyut «manso», que, manyac, l'anava seguint bonament, i al darrera de tot En Ramon, alçant el gaiato i fent xiulets per tal de que no s'entreguessin les ovelles més gansoneres en les mates de bardissa que arrelades als roquers hi creixien ufanoses.

De sobte, un bramul feu ressonar el tornaveu de la barrancada, com si un afoïllit mal esperit hagués passat grinyolant.

— Heu sentit, pare? — digué l'Antonieta, tota astorada.

— Sí, calla; — contestà ell secament.

El bramul se sentí novament.

— Sentiu, sentiu?

— Maleïda fera! — mormolà entre dents el pastor.

Intentà llavors recollir la ramada cap al fons del barranc, mes no tingué temps. El lloparro aparegué desvergonyidament dalt d'una roca, tot llepant-se el morro i remoyent la cua neguitosament.

— Jesús, Déu meu, el llop! — cridà la pastoreta, amb angouxa.

— No tinguis por, Antonieta, que no ens

embestirà — digué son pare, apretant-la fortament contra son pit.

Mes la nena, plena de païra, contemplava aquella bestiassa...

El llop, mentrestant, amb pas cautelós, anà davallant, tot remugant; i clavant dentellada a la primera ovel·la que topà, la destrossà amb quatre queixalades.

— Pare, tinc por — deia, plorant, la nena.

— Ah!, maleït, no menjaries tan tranquil·lament si jo anés sol — murmurà el pastor.

En pocs instants havia despedaçat a la infeliç ovel·la, i no saciat encara, en cercava entre el ramat una altra.

En veure això, En Ramon, no pogué contenir-se més, i amb els ulls vermells i el rostre encès, apartà a la seva filla, i armat del garrot, embestí al llop, descarregant una tan tremenda garrotada de pla a l'esquena de la bèstia, que la feu udolar de ràbia i de dolor.

En sentir-se ferit, el llop deixà a l'ovella que tenia entre dents, i s'abraonà dret contra el pastor, mes En Ramon, destre i avesat a les lluites de bèsties de muntanya, l'agafà fortament pel morro de baix, i a guisa de mordaga el tenia empresonat, lliurant-se de ses terribles mossegades.

L'Antonieta, en veure la lluita ferotge de cos a cos entre el seu pare i la fera, esclafà en un desesperat plor, i s'arrauli entre les ovelles, cercant consol en elles, que també, pobres, belaven desesperadament.

La lluita terrible no podia perdurar; un o altre tenia de caure vençut. La bèstia bramulava amb ràbia i donava mostres d'augmentar la seva descomunal força; en canvi, el pastor, sigui pels extraordinaris esforços que feia, sigui per l'astorament que li causava la terrible lluita, semblava defallir, i anava perdent braó.

—Antonieta, corre, filla meva, treu-me el ganivet de la faixa, — li digué el seu pare, pantejant.

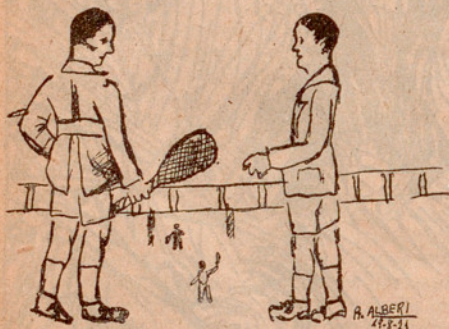
Mes la nena, espaiada, no s'atrevia a apropar-se al llop. No és que li manqués voluntat per a fer-ho, sinó que de l'astorament se li segaven les cames.

—Corre, corre, filla, que no puc més. — I dient això, es desplomà a terra sense sentits.

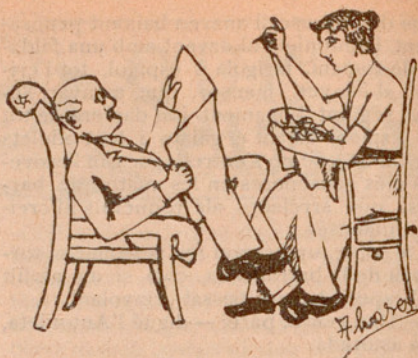
Quan el llop es veié lliure de la mordassa que no el deixava esbravar, s'abocà ferotgement damunt del pastor, clavant-li queixalada a un braç. En veure-ho i en donar-se compte que el seu pare havia caigut vençut i que de no socorre'l moriria als queixals del lloparro, la filla es revestí de valor, i allunyant tota temença, es llençà resolta en ajuda del seu pare, i tot endinsant sa petita mà per entremig del llop a la faixa del Ramon, en tregué el ganivet i l'enfonçà fins al mànec al ventre del llop.

La bèstia bramulà horrorosament, i deixant sa víctima, caminà unes quantes passes tot tambalejant, desplomant-se ferit de mort en mig d'un llot de sang...

LL. VIVES POBLET

— Què t'agrada més, el tennis o el croquet?
— A mi, el croquet.

— ¿ Què llegeixes, amb tanta afició en aquest diari?... Porta quelcom de nou?

— Estic repassant la llista dels que varen néixer ahir, per veure si hi trobo algun conegut.

ANÉCDOTES ANGLESES

UN soldat de guàrdia a la entrada d'una galeria pictòrica, havia rebut ordres terminants de no permetre entrar a ningú sens deixar el bastó de passeig. Un senyor entra amb les mans a les butxaques. El soldat l'agafa pel braç i li diu:

— Detureu-vos; on és el vostre bastó? — I com el senyor li respongués que no en duia, digué el soldat: — Quan us en hagueu anat a buscar el bastó i me'l doneu a guardar, us deixaré entrar; si no, no.

Un vet: — He sentit vostre gos que ha lladrat eixa nit. Si lladra dues nits més seguides, és una senyal segura de mort.

L'altre: — Carat, carat! I qui serà el mort?

Un vet: — El gos.

Un gran banquer bastant rústec en maneres de fer i en dir, estava cert dia en son despatx quan es presentà en el mateix Lord X, personatge molt influent i poderós. El banquer, que era tant ric com despreocupat, sense interrompre son treball, que en aquell moment era escriure, li va dir:

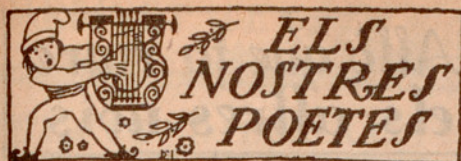
— Faci el favor de pendre seient.

A ço que respongué el Lord X, bastant molestat:

— Miri que soc Lord X.

— Ah! sou Lord X?, — fou la resposta del banquer. — Aleshores, preneu dos seients, milord.

SALVADORA VALLS, trad.

L'ANGEL DE LA SON

Bressant !

*Angel de la Son:
amb tes ales blanques
cobricela el llit
de ma filla aimada.*

*Dóna-li un bon son
dolç com bes de fada;
clou els seus ulls
fins que apunti l'aura.*

*Mentres jo me'n vaig
quedat a la cambra;
canta-li cançons,
cançons i corrandes.*

*Vetlla el seu repòs,
el llumet apaga,
i posa al coixí
la punta de l'ala.*

*Que senti el refrec
de tes plomes blanques
com suaus palmells
d'unes mans de mare.*

*Vaig als meus quefers
tota confiada
pensant que essent gran,
si Déu me la guarda,*

*eix dols abrigall
mai ha de mancar-li.
Angel de la Son,
Déu te pac la gràcia.*

S. SABATER OLIVER

PASSA EL SETEMBRE...

(IMPRESSIONS)

*Ja passa el setembre,
el mes d'abundor,
el mes de les fruites
madures del tot.*

*¡ Que bons son els préssecs
que ens dones de cor,
que rics i sucosos
els dolços melons !*

* * *

*De totes les vinyes
ja s'ouen cançons:
són himnes de joia
dels bons bremadors.*

*Són cants d'alabança,
poemes d'amor
que pugén enlaire
vers nostre Senyó.*

* * *

*Adéu, tardes lentes,
adéu, postes d'or,
s'acaba la brema,
i callen els chors.*

*Ja passa el setembre,
ja ve la tardor;
¡ fins una altra anyada;
adéu, bremadors !*

ANTOLÍ TARRATS MAYOLA

Palafrugell. Setembre 1921.

MINUTA

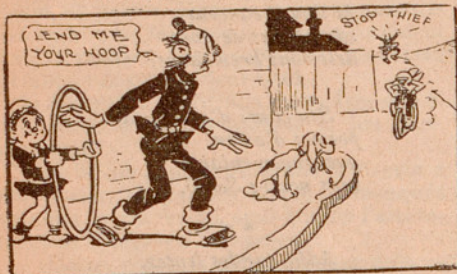
*A l'ombra d'uns arbres
un home estirat;
el dia comença,
la nit ha passat,
¡ nocturna disbauxa,
oh nit de pecat !
¡ Pobre ! En ajupir-se
¡ quins mals pensaments
hauran estat causa
dels seus sentiments
tremcats en presència
dels homes dolents ?
Passa una clariana
de Sol benfactó.
Vola una fulleta
com un papelló:
en el cos del pobre
troba el branquilló...*

J. COSTA I POMÉS

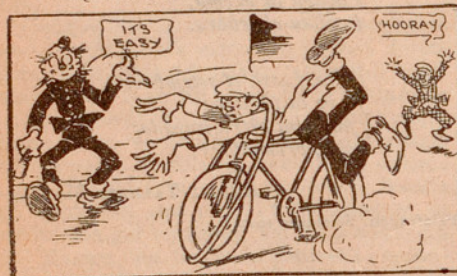

Allò que fa riure els altres nois

UN LLADRE DE BICICLETES!

— Quins crits! Ve un lladre! Deixa'm, noi!

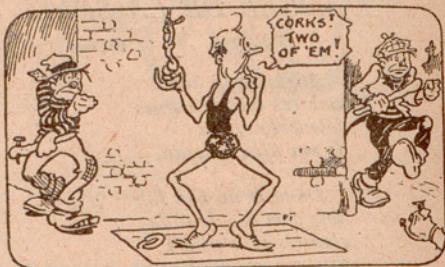

— Té, bergant. Aturat! La farem petar!

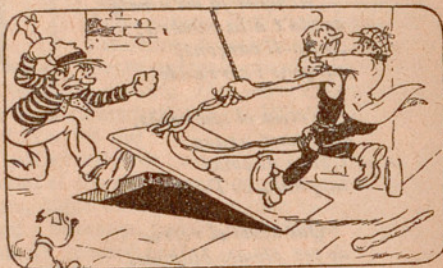

— Bon guàrdia! Us dec la bicicleta! Aneu a beure!
(Del Lot-o'-Fun)

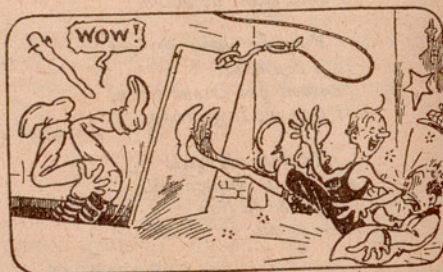
UNS ATRACADORS!

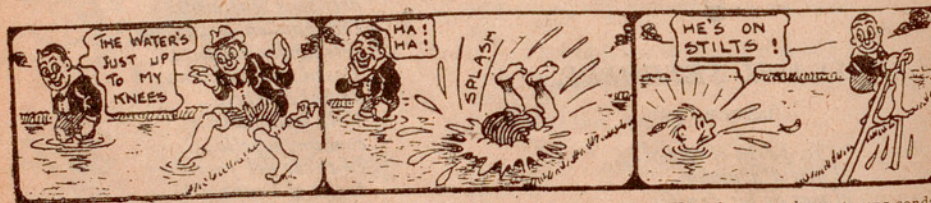
— Un atracador! Un altre atracador!

— A un de sol li planto cara...

— I l'altre el deixo anar. Visca!
(Del Comic Life)

— T'atrapo. Hi ha poca aigua!

— Ja, ja! Veuràs quin bany!

— Una altra vegada porta una sonda!
(Del Lot-o'-Fud)

JARDINET DE PASSATEMPS

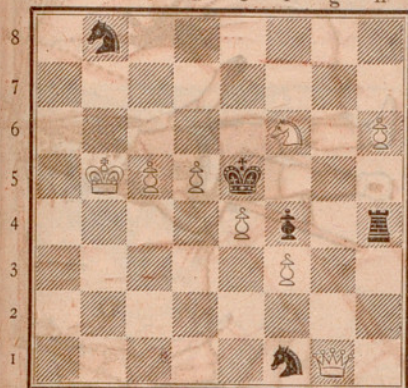
SECCIÓ D'ESCACS

LOGOGRIF NUMÉRIC, per P. COLL CASELLA

PROBLEMA N.º 5, per JOSEP PALUZÉ

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
1	2	3	3	4	Per portar aigua	
2	3	3	4	Temps de verb		
3	4	5	Beguda			
3	2	Nota musical				
1	Consonant					

a b c d e f g h

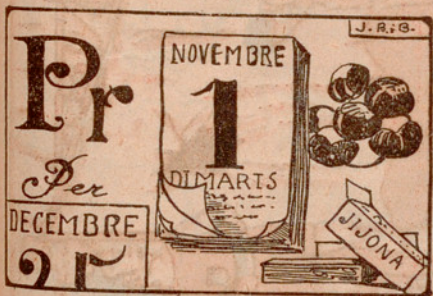
BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 4: Tc2-d2

ENDEVINALLS

JEROGLÍFIC, per J. B. B.

TARGETA, per JOAN CHAMBÓ

Peret Camarada

Las Messes

Combinar aquestes lletres de manera que donin el nom d'una comèdia catalana i el nom i cognom del seu autor.

R O M B O, per RAFAEL BERNIAL

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant; número; nom de varó; número i vocal.

ENDEVINALLA, per ANTON MARIN

Un camp blanc sembrat
de llavor negra, cinc bous
que menen la rella;
quina cosa coseta és?

COMBLE, per PERE SOLER I TORRELLA

— Quin és el comble d'un motorista?

PROBLEMA, per M. BALAGUER

Sumar tres números iguals, que donin 60, i que no siguin 20.

Solucions a les endevinalles del número anterior

- Al logogrif numéric: Romani.
Al quadrat: Gos.—Oca.—Sal.
Al jeroglífic comprimit: Sastres.
A la endevinalla: La candela.
Al rombo: D.—Rap.—Damià.—Pit.—A.
A l'anagrama: Rosa.—Arròs.—Sorra.
A la targeta: Granvia Laietana.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 22, els següents mainadistes, estimats amics nostres: Josep Oriol Franco, Francesc Barceló, Joan Homs i Sanglès, Josep Maria Galofré, Germans Balaguer, A. Verdaguier i Ramón Aramón. Poden passar a recollir els premis.

Han resolt el problema número 3 del Joc d'Escacs els nostres bons amics Enric Prats i Puig, En Roc de Giro-na i els germans Soler.

A. Artis, imp. — Vich, 16 : Tel. 1471 G : Barcelona

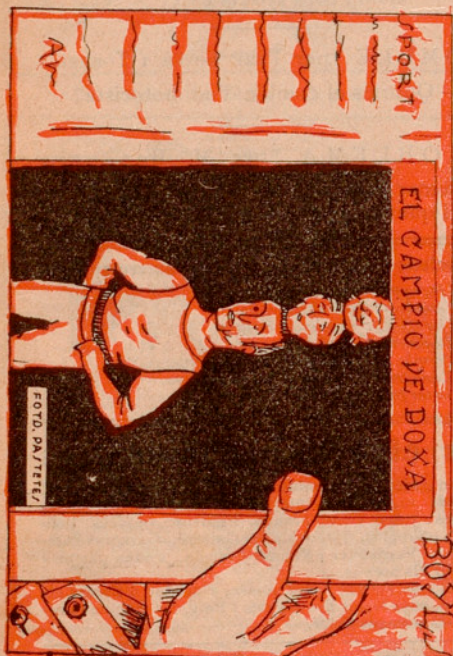
I
Un repòrter fotogràfic — va a «muntar» al boxejador

II
i els admiradors hi corren — amb una gran afició.

III
— Al número vinent veurà — el retrat a la portada...

IV
En efecte, hi va sortir — però... quina pastenerada!